

Nu weet je het

► UHASSELT

THE SOUND OF DIES NATALIS

blz. 6

KIJKJE IN HET FIELD RESEARCH CENTRE

blz. 22

DE MISSIE VAN FARIDA MAMAD

blz. 32

OOK DE UNIVERSITEIT VAN VANDAAG WORDT OUDER.

Op 28 mei wordt de UHasselt 44 jaar. En dat viert ze met stunts, beats, diploma's én ijsjes! Van 29 mei tot en met 1 juni, niet te missen op onze campussen. Meer weten? Surf naar www.uhasselt.be/diesnatalis.

UHASSELT

KNOWLEDGE IN ACTION

4 Vooraan UHasselt in de rankings!	16 Good Practice TAST-INGS (industrieel ingenieur)	28 De collega Philip Speelmans, ARK-bibliotheek
6 Gecoverd Dies Natalis 2017: playlist door de jaren heen		31 VLUP Dansen op het werk
	17 Drie op een rij Drie tips om te doen/zien/ luisteren/ontdekken...	32 Weetjes zonder grenzen Farida Mamad (Rechten) roeit tegen de stroom in
12 Voor u bezocht In de achterkeuken van Horeservi Catering	18 Elevator Pitch Muhammad Usman over zijn onderzoek en ambities	35 Weet je dit nog? Lessen biostatistiek anno 1988
	20 In beeld Rennen tegen kanker	
15 Personeelsweetjes De jongste UHasselt-baby's!		39 #UHasselt De leukste posts op onze sociale media
16 Good Practice TAST-INGS (industrieel ingenieur)	22 Dienst in de kijker Binnenkijken in het <i>Field Research Centre</i>	40 Wist je dit ook? Niel Hens covoorzitter Jonge Academie
27 Kunst op de campus Kunstwerk in de kijker	42 Column P.O. Werpoint	43 Zoek en win!
28 De collega Philip Speelmans, ARK-bibliotheek	44 Gespot op de agora Pioniers blazen verzamelen	

Heb je tips of ideeën? Mail ze naar nieuws@uhasselt.be

OLOFON

Concept

Koen Santermans,
 Arne Biesmans
 en Birgit Leen

Redactie & eindredactie

Arne Biesmans
 Birgit Leen

Vormgeving

Dave Bosmans
 Mayte Gomez Sanchez

Fotografie

Liesbeth Driessen

Druk

Verantwoordelijke uitgever

Chapo

Marie-Paule Jacobs
 beheerder UHasselt
 Universiteit Hasselt
 campus Hasselt
 Martelarenlaan 42
 BE-3500 Hasselt

U-MULTIRANK EN TIMES HIGHER EDUCATION MAKEN RESULTATEN BEKEND

UHASSELT OPGELIJST

April is lijstjesmaand voor de universiteiten. Zo maakten Times Higher Education én U-Multirank hun resultaten bekend. Hoe doet de UHasselt het? Waar staan de andere Vlaamse universiteiten? En wat zijn ónze sterkste punten?

ONZE PLAATSEN

TOP 4%

UHasselt behoort tot de 4% beste hoger-onderwijsinstellingen in U-Multirank.

73

In de *Times Higher Education*-ranking van universiteiten jonger dan een halve eeuw staat de UHasselt op 73.

41

In de *THE*-ranking voor universiteiten opgericht tussen 1967 en 1985 (Generation X) behalen we een 41ste plek.

15

Times Higher Education rangschikte ook de beste 'kleine universiteiten' (minder dan 5.000 studenten). In die lijst behaalde de UHasselt een 15de plaats.

401-500

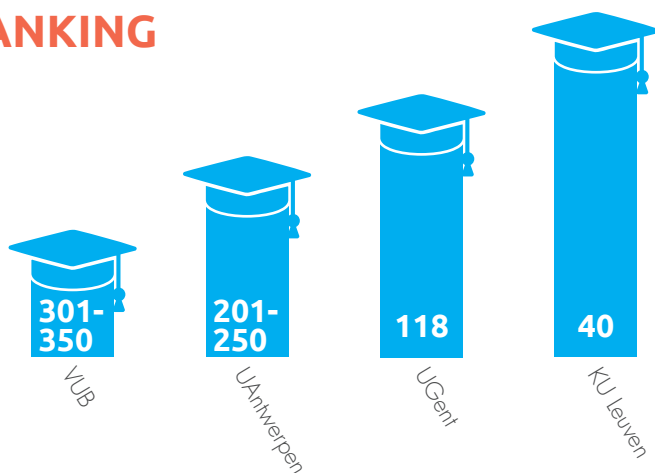
Voor het eerst dook de UHasselt ook op in de algemene *Times Higher Education World University Ranking* – waarin toppers als Harvard, Princeton en Cambridge traditioneel de plak zwaaien. De UHasselt wordt gerankt op plaats 401-500.

THE WORLD UNIVERSITY RANKING

UHASSELT KRIJGT TOPSCORES VOOR...

- Citaties
- Internationale uitstraling
- Industriële onderzoeksinkomsten

OP WELKE PLAATSEN STAAN DE ANDERE VLAAMSE UNIEFS?

U-MULTIRANK

TOPSCORES VOOR...

ONDERZOEK

- Externe onderzoeksinkomsten
- Genormaliseerd aantal publicaties (*relatief t.o.v. grootte van de universiteit*)
- Aantal top-cited publicaties (*publicaties die behoren tot de 10% meest geciteerde publicaties binnen eenzelfde publicatiejaar en onderzoeksdiscipline*)
- Aantal interdisciplinaire publicaties
- Aantal postdocposities

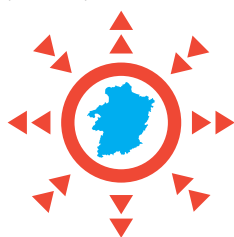
KENNISTRANSFER

- Inkomsten van privéorganisaties

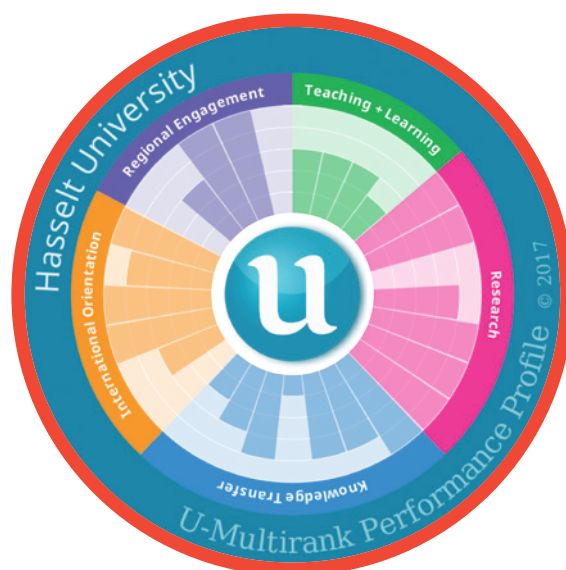
INTERNATIONALE ORIËNTATIE

- Studentenmobiliteit (*inkomende en uitgaande uitwisselingsstudenten en studenten in joint degree programs*)
- Academic staff uit het buitenland
- Gemeenschappelijke publicaties met buitenlandse instellingen

REGIONALE BETROKKENHEID

- Gemeenschappelijke publicaties met partners (instellingen en bedrijven) uit de regio (Vlaanderen)
- Regionale inkomsten (*inkomsten van Vlaamse organisaties zoals FWO, IWT, Vlaamse bedrijven...*)

Alle resultaten kan je bekijken via www.u-multirank.eu
en www.timeshighereducation.com/world-university-rankings.

DE MUZIEK VAN DIES NATALIS, VROEGER EN NU

TOGA'S, DIPLOMA'S EN ROCK-'N-ROLL

Op 28 mei wordt de UHasselt 44 – een verjaardag die ze twee dagen later uitgebreid zal vieren met eredoctoraten én optredens. Want hoe deftig en plechtig zo'n Dies Natalis ook is, geen feestje is écht compleet zonder muziek. Een *blast to the past* in acht nummers.

ENVOI (ABSYNTHE MINDED)

30 mei 2013, de UHasselt is nét 40 geworden. Studenten en personeelsleden zetten zich op campus Diepenbeek neer voor hun jaarlijkse *indoor picnic* (*Boterhammen op de Agora*) en krijgen als toetje Absynthe Minded geserveerd. "My verses stand gawping a bit. I never get used to this. They lived here long enough. Enough", zo zingt frontman Bert Ostyn. De agora zit afgeladen vol, sommige studenten wagen zich (braafjes) aan een dansje.

Boterhammen op de Agora is intussen een klassieker in de Dies-week. Het eerste miniconcert dateert van 2009, toen damestrio Laïs 's middags de Bühne beklom en onder meer *De Drie Maagdekens* bezong. "We zijn met *Boterhammen* begonnen om de studenten wat meer bij het hele feest te betrekken. Studenten zorgden voor de boterhammen – enfin, voor de hotdogs – wij voor de muziek", zegt Ingrid Vrancken, destijds communicatieverantwoordelijke van de UHasselt. De naam komt, tussen haakjes, uit háár koker. (*Licht*) "Ik heb me – onbewust – laten inspireren door Brussel, waar ik een tijd gewerkt heb. De stad organiseert daar al sinds 1990 *Boterhammen in het Park*."

2009 - LAÏS

CRUISIN' (SIOEN)

De Gentse singer-songwriter Sioen kreeg, in 2011, net als Laïs en – later – Absynthe Minded de handen stevig op elkaar. "Maar we zijn gaandeweg wat gaan sleutelen aan *Boterhammen op de Agora*", zegt Marc Croes (DCM) die al jaren (mee) waakt over de *sound* van de Dies. "Je kan – budgettair gezien – niet élk jaar zulke grote namen naar Diepenbeek halen." Dus waarom niet eens UHasselt-collega's en -studenten de gelegenheid geven om hún muzikaal talent tentoon te spreiden? En zo geschiedde twee jaar geleden: op de agora werd een podium neergepoot waar een rist bandjes en soloartiesten van 'eigen bodem' de hele week lang een halfuurtje *carte blanche* kregen.

2011 - SIOEN

2013 - ABSYNTHE MINDED

In 2016 maakte muziek dan weer plaats voor... theater. "Iets helemaal anders, maar wél een succes. Je had leuke interactie tussen acteurs en publiek, er gebeurde wat. Het viel op. Dit jaar willen we dan ook iets gelijkaardigs doen. Samen met de collega's van STU (*die Boterhammen mee organiseren, red.*) zijn we erin geslaagd om wat spectaculaire Red Bull-demonstraties naar de UHasselt te halen." En wie eventjes wil uitblazen met de boterhammendoos in de schoot, kan dat bij één van de DJ-sets door... studenten. Tóch weer een streepje muziek tijdens de lunchpauze dit jaar, dus.

2016 - DIE VERDAMMTE SPIELEREI

BLAME IT ON THE BOOGIE (THE JACKSONS)

Ook tijdens de academische zitting – waar de eredoctoraten worden uitgereikt – is muziek nooit ver weg. Pianisten, violisten, percussionisten, klavecimbelspelers (!)... Het is allemaal wel een keertje voorbijgekomen. Vorig jaar werd de ceremonie opgefleurd door Die Verdampte Spielerei, die de hoge gasten aan het glimlachen kreeg met onder meer een instrumentale versie van 'Blame it on the boogie'. Het prettig gestoorde (maar getalenteerde) gezelschap had tijdens *Theater op de Agora* al véél bekijs. "Vóór de ceremonie heb ik hen wel wat moeten briefen", zegt Marc. "Want op zo'n plechtige zitting kan je natuurlijk niet verschijnen in *marcelleke*, hun vast kledingstuk. Dus hadden ze speciaal voor de gelegenheid een pitteleer aange trokken."

'Behangpapier', zo bestempelt Marc Croes het muzikale intermezzo tijdens de zitting. En dat is niet eens oneerbiedig bedoeld. "De muziek moet kwalitatief hoogstaand zijn, maar niet té niche. Het moet de taalbarrière ook overstijgen, want je zit met een internationaal publiek. En een beetje humor is altijd welkom. Maar uiteindelijk is de muziek niet hét belangrijkste aspect van de Dieszitting, dat zijn de eredoctoraten. Die optredens moeten zorgen voor een extra feestelijk tintje, maar ook niet méér dan dat." Boogie oké, maar niet té veel. ►

SENSUALITÉ (AXELLE RED)

Dé muzikale klepper van de dag – de *main act*, de *headliner*, het hoofdgerecht – is natuurlijk het avondconcert. En daar is in de afgelopen jaren wel wat schoon volk voorbijgekomen. Axelle Red, Lady Linn, Triggerfinger, Gabriel Ríos... Allemaal hebben ze op een bepaald moment in hun carrière de jarige UHasselt mogen toezingen.

“2010 was een speciale editie: Axelle Red had twee jaar eerder zélf een eredoctoraat gekregen en kwam toen onze nieuwe agora openen met een optreden. Toen we haar polsten, hapte ze meteen toe”, herinnert Ingrid Vrancken zich. De voorbereidingen van dat concert verliepen dan weer een tikje moeilijker. “Enkele weken voor de Dies wilde haar manager op prospectie komen. De verbouwingswerken waren toen nog volop aan de gang. Werkmannen zaten lustig te boren en te sjouwen. Stofwolken alom. Hij geloofde níét dat die werken op tijd afgerond zouden zijn. Er kwam dus wat overtuigingskracht aan te pas – ik heb zelfs de beheerder en rector moeten inschakelen.” Op die 28ste mei 2010 lag de nieuwe agora er kraaknet bij, Axelle Red speelde de zaal plat.

2013 - LADY LINN

STROOMPANNE

In een lustrumjaar mag het natuurlijk altijd een béétje meer zijn. En dus hield de universiteit op 30 april 2008 ook een buurtfeest/barbecue op de feestweide in Diepenbeek – walhalla van de praesesverkiezingen. “Milk Inc. kwam er optreden. Al-

les was tot in de puntjes geregeld, inclusief gratis busdienst voor de feestvierders. Maar toen zaten we plots met... een stroompanne. We zijn later moeten beginnen, maar het feest was er niet minder op”, zegt Ingrid Vrancken.

2010 - AXELLE RED

ALL THIS DANCIN' AROUND (TRIGGERFINGER)

De artiest die voor de meeste zweetdruppels en hoofdbrekens zorgde, was echter Gabriel Ríos. De Puerto Ricaans-Belgische artiest kende de universiteit: hij had al eens gezongen op het afscheid van Harry Martens als rector. Ríos zou in 2014 in de Grenslandhallen het universiteitsconcert verzorgen. Zou, want op 28 mei om 11 uur liet hij weten dat hij met griep in bed lag. "Tja, wat doe je dan", glimlacht Marc Croes. "De laatste voorbereidingen voor de zitting waren in volle gang – geluid testen, naambordjes klaarzetten... Ríos' management heeft toen naar een alternatief gezocht, ik heb zelf ook wat mensen opgebeld." Admiral Freebee zat in Parijs, maar was bereid om naar Hasselt af te zakken. The Scabs waren ook een optie, maar uiteindelijk kwam Triggerfinger uit de bus.

"Eerlijk? Ik stond daar eerst niet zo achter", geeft Marc toe. "Triggerfinger is een geweldige band, maar niet *mainstream*. Ook met het Diesconcert is het belangrijk om een zo breed mogelijk publiek aan te spreken. Ga je een té specifieke richting uit, haken mensen af." Terwijl de Amerikaanse journalist Thomas Friedman zijn eredoctoraat kreeg van de rector en uitweidde over de 'platte wereld', werd – in de coulissen – de knoop doorgehakt. "Het was intussen 16 uur toen Triggerfinger geboekt werd. Daarna is er een ontzettende *buzz* ontstaan. Ik kreeg telefoontjes en mailtjes van mensen die plots wél naar het concert wilden komen."

De opstelling in de Grenslandhallen moest nog aangepast worden, bassist Paul Van Bruystegem (alias Monsieur Paul/Lange Polle) nog in allerijl vanuit God-weet-waar komen. Maar om 20 uur stipt begon Triggerfinger aan z'n optreden. "De groep startte zacht, maar geleidelijk aan gingen de remmen helemaal los." *I follow rivers, Do ya think I'm sexy, All this dancin' around...* Nooit eerder klonk de Dies zó rock-'n-roll. "En dan te denken dat we serieus overwogen hebben om het concert af te gelasten. De communicatie daarvoor lag zelfs al klaar."

2014 - TRIGGERFINGER

2016 - GABRIEL RÍOS

Oh, en Gabriel Ríos? Die kwam het vorig jaar goedmaken. "Dat had hij destijds beloofd en hij is zijn woord nagekomen", aldus Marc. Voor minder geld, bovendien. En Ríos kreeg de Grote Schouwburg van het Hasseltse Cultuurcentrum – tot in de nok gevuld – muisstil. ►

MAGNIFICAT (JOHANN SEBASTIAN BACH)

Met al dat pop/rock-geweld zou een mens haast vergeten dat het Diesconcert 'vroeger' vooral klassiek kleurde. Ingrid Vrancken: "Wij reiken pas sinds 2009 *elk* academiejaar eredoctoren uit. Daarvoor gebeurde dat enkel in een lustrumjaar – een keer om de vijf jaar, dus." En klassieke muziek voerde in dat lustrumconcert de boventoon. "Waarom? Omdat het nu eenmaal goed aansloot bij het plechtige karakter van zo'n dag. In 2008 stond er opera op het programma – een verzoek van toenmalig vicerector Freddy Dumortier, een groot liefhebber. Een jaar later hadden we het Brussels Philharmonic, in 2011 het Concerto Köln."

Vóór 2009 had je tijdens het academiejaar trouwens *meerdere* 'universiteitsconcerten' voor personeelsleden. "Maar die stonden los van Dies Natalis en waren wél heel uiteenlopend qua genre. Zo heb ik rond kerst eens een kozakkenkoor geprogrammeerd, met achteraf een glaasje glühwein. En één keer zelfs de *Vaginamonologen* van Els De Schepper. (Lacht) Je zag in het publiek wel wat mensen de wenkbrauwen fronsen, ja. Eerlijk gezegd: ik zat toch wel met een klein hartje in de zaal, een beetje bevreesd voor het commentaar achteraf."

2015 - ZOMEROPERA

LIFE ON MARS (JASPER STEVERLINCK FEAT. STIJN EN STEVEN KOLACNY)

"Klassiek, pop, jazz, musical... Het is allemaal wel al eens gebracht op het Diesconcert", knikt Marc Croes. "Meestal wisselen we af. In 2015, bijvoorbeeld, hadden we een speciale uitvoering van de Zomeropera – met Strauss én Gershwin. Willy Claes stond op de bok. Vorig jaar trad Ríos op, voor 30 mei dit jaar hebben we The King's Singers weten te strikken – het mannenkoor van King's College. Ze zullen vooral werk van de

DUVEL EN RODE WIJN

Dat artiesten soms mensen met vreemde wensen zijn, is algemeen bekend. Maar de universiteit heeft – gelukkig – nooit kamers in een andere kleur moeten schilderen (hallo, *Michael Jackson*). Ingrid Vrancken: "Paul Michiels zweerde destijds bij een glas Duvel, weet ik nog. En ik herinner me ook dat Jo Lemaire (foto) kwam zingen op het afscheidsfeest van toenmalig vicerector Mieke Van Haegendoren en één speciaal verzoek had: vóór het optreden wilde ze rode wijn. Daar hebben we natuurlijk niet moeilijk over gedaan. Het laatste liedje dat Lemaire zong, was trouwens '*Non, je ne regrette rien*' van Edith Piaf. Voor wie Mieke Van Haegendoren kent: een héél toepasselijk nummer."

Engelse componist Benjamin Britten brengen. Geen al te zware kost, maar ook niet meteen pop."

Mensen raken en verrassen, een beetje *teasen* – dáár gaat zo'n concert om, zeggen Marc en Ingrid. "In 2003 gaven Jasper Sterverlinck en de Kolacny-broers een concert. Die hadden destijds samen een gigantische hit, *Life on Mars* – een bewerking van David Bowie's originele song. In de line-up ook een koor, Septem Viri. Daardoor kreeg je op één avond een fantastische mix van verschillende stijlen. Werd érg gesmaakt, herinner ik me nog."

Wie bepaalt trouwens wie (en wie niet) op het concert mag zingen? Marc Croes: "Veel discussies komen er niet aan te pas. Na overleg met de rector en beheerder ga ik op zoek. Meestal trek ik de mensen van Cultuurcentrum Hasselt aan de mouw en blader alle programmatieboekjes door. Welke leuke invalshoeken zijn er? Wie is waar op tournee? We steken de koppen bij elkaar en dan komt er meestal wel een naam bovendrijven. Dan moet je wel nog kijken wat praktisch en financieel haalbaar is, natuurlijk."

MAX (PAOLO CONTE)

Als The King's Singers op 30 mei hun laatste noot gezongen hebben, begint het denkwerk weer voor de Dies van 2018 (lustrumjaar!). Welke artiest(en) zou Marc héél graag eens naar hier halen voor dat verjaardagsfeestje? "Als ik mag dromen: Paolo Conte, een Italiaanse zanger van intussen 80 met een heel herkenbare, wat korrelige stem en mooie, melancholische nummers. Ik heb 'm ooit live gezien, in het Koninklijk Circus. Ik ben er zéker van dat ons publiek hem geweldig zou vinden. Ken je het lied *Max*? Zeker eens naar luisteren." ■

DIES NATALIS

CHANGEMAKERS IN INNOVATION

DIT MÁG JE DIT JAAR NIET MISSEN

De UHasselt viert haar 44ste verjaardag dit jaar op dinsdag 30 mei. Wat staat er zoal op het programma in de Diesweek?

MAANDAG 29 MEI

DJ's op de agora/in de gevangenissen

Campussen Diepenbeek en Hasselt – van 12.15 uur tot 13.15 uur

Red Bull BMX & TRAIL COMBO

Campus Diepenbeek – van 12.15 uur tot 13.15 uur

UHasselt trakteert (op ijs!)

Campussen Diepenbeek en Hasselt – van 12.15 uur tot 13.15 uur

DINSDAG 30 MEI

DJ's op de agora

Campus Diepenbeek – van 12.15 uur tot 13.15 uur

Togastoet

Campus Diepenbeek – om 13.50 uur

Uitreiking eredoctoraten

Campus Diepenbeek, H6 – van 14 uur tot 15.30 uur

Universiteitsconcert: The King's Singers

Cultuurcentrum Hasselt, Grote Schouwburg – om 20.15 uur

WOENSDAG 31 MEI

DJ's op de agora

Campus Diepenbeek – van 12.15 uur tot 13.15 uur

DONDERDAG 1 JUNI

DJ's op de agora

Campus Diepenbeek – van 12.15 uur tot 13.15 uur

www.uhasselt.be/diesnatalis

DE ACHTERKEUKEN VAN HET CAMPUSRESTAURANT

“DE BESTSELLER? BRO

Het kloppende hart van de campussen, dat móét wel het restaurant zijn. Dagelijks passeren daar per dag duizenden mensen. Al die gerechten – voor lunch, avondmaal, pauze, vergaderingen, recepties, diners – worden klaargestoomd door 22 personeelsleden van Horeservi Catering: 18 in Diepenbeek, 4 in Hasselt. En wij gingen eens kijken in hun keuken.

mdat er handen (en tijd) te kort zijn om dagelijks – onder meer – 100 kilo aardappelen te snijden (voor de frieten), worden de basisbereidingen vacuüm verpakt of diepgevroren aangeleverd door Deliva, moederbedrijf van Horeservi Catering. Lydia Flemings (coördinator campus Diepenbeek): “Maar dat betekent niet dat we hier enkel eten moeten opwarmen, hoor. Onze kok kan zijn stempel nog drukken op de gerechten. Bijvoorbeeld door een leffe aan het stoofvlees toe te voegen of bij te kruiden waar nodig.”

Lydia Flemings.

RIKKIE'S SAUS

De *backstage* van de campusrestaurants ziet er op beide campussen ongeveer hetzelfde uit. Anneke Camps (verantwoordelijke campus Hasselt): “In Hasselt is alles wel wat kleiner. Het grootste verschil is dat de koude keuken en warme keuken zich bij ons in dezelfde ruimte bevinden.” In Diepenbeek is het in de ‘koude keuken’ – waar de broodjes met koud beleg, saladebar en koude hapjes bereid worden – ook letterlijk koud. “Maar als je hard werkt, dan krijg je het vanzelf warm”, lacht Lucia Nieddu terwijl ze broodjes zit te smeren.

De frituur/broodjesbar is veruit het populairst bij ‘de klanten’ – en op dat vlak is er géén verschil tussen Hasselt en Diepenbeek. Wat is de *bestseller* onder de broodjes? “Broodje ham en kaas”, klinkt het in koor. “Iedereen heeft zo wel *zijn* voorkeuren: géén tomaten, géén saus, mét bicky-auintjes...”, vertelt An

ODJE HAM EN KAAS”

ons. “Vooral de andalousesaus is populair bij de studenten. De middelbare scholieren die nogal eens over de vloer komen in het restaurant van Hasselt vragen dan weer vaak naar samoe-raisauis.” In Diepenbeek heeft Rikkie Vrouncx zowaar zijn éigen saus geïntroduceerd. Lydia: “Die hebben we dan ook *Rikkie’s saus* gedoopt. Toen die op was, bléven studenten ernaar vra-gen. Nu maakt de saus dus deel uit van ons vast aanbod.”

BALLETJES IN DE SOEP

In Diepenbeek gaan ook de warme gerechten als, *euhm*, zoete broodjes over de toonbank. In Hasselt is het eerder afhankelijk van het publiek. “Als de kinestudenten les hebben op campus Hasselt, dan weet ik dat ik voldoende warme maaltijden moet aanbieden”, vertelt Anneke. “Bij de rechtenstudenten zijn die veel minder in trek.” In Diepenbeek staat Stephane Appermont achter de potten en pannen. Volgens hem is werken in de

warme keuken het zwaarst. Stephane: “Als je zes liter soep serveert, is die twee minuten later al op en moet je meteen bijvullen. Ze scheppen de soep zelfs al uit terwijl je nog aan het bijvullen bent! (*lacht*) En natuurlijk vissen ze er alle balletjes uit.”

Kunnen we dan concluderen dat studenten ongezonde eet-gewoonten hebben? Kristof Vanhees: “Dat bepalen ze zelf, na-tuurlijk. Er zijn genoeg mogelijkheden om gezond te eten, maar we kunnen hen niet dwingen.” Anneke vult aan: “Heel wat klan-ten eten elke dag hetzelfde. Elke dag een *mexicano*: je zou toch denken dat ze iets meer afwisseling nodig hebben (*lacht*).”

AUTO’S TELLEN

Het moeilijkste aan de job? Juiste hoeveelheden inschatten, zegt Kristof. “Wij doen nog elke morgen bestellingen voor het mid-dageten. Soms is het heel kalm in het restaurant en hebben ►

we daar geen verklaring voor – of andersom. De eerste vraag wanneer hier iemand zijn *shift* begint, is dus: *staan er veel auto's op de parking?* Maar ook *dát* is niet altijd een goede leidraad." Vandaar dat het zo belangrijk is om het team te 'hervereiden' bij piekmomenten, zo legt Lydia uit. "Het restaurant kan hier overvol zijn, maar vijf minuten later weer leeg. Elk teamlid is daarom overal inzetbaar."

Als al die borden leeggegeten zijn, dan belanden ze bij de afwas. Op campus Diepenbeek zorgt één persoon ervoor dat de borden, kommetjes, vorken, lepels, messen... van 2.000 gasten afgewassen worden. En dan is er nog de afwas uit de keuken, natuurlijk. "Het helpt natuurlijk dat de studenten de afwas al sorteren", zegt Kristof. Na elke middagshift worden

beide restaurants helemaal opgeruimd en gepoetst – een proces dat zich in Diepenbeek na de avondshift herhaalt.

U KEERT TEVREDEN TERUG

Op basis van het stijgende aantal klanten mag je afleiden dat studenten en personeel best tevreden klanten zijn. Al heeft het restaurant op campus Hasselt, met al die nabijgelegen horeca

in de stad, wat concurrentie. "Maar we verwachten dat het drukker zal worden eens de faculteit BEW hier gevestigd is", zegt Anneke. Lydia: "Jaren geleden maakte de beheerder een grapje over het stijgende aantal klanten in de campusrestaurants. Je moet weten: de universiteit draagt via een subsidie bij aan de maaltijden van personeel en studenten. Al lachend zei ze: Lydia, je kost mij veel geld... Maar ik vind het niet erg." ■

PERSONEELS- WEETJES

GEBOORTES

- Isaac, zoontje van Jelle HENDRIX, BIOMED
13/3/2017
- Lauren, dochtertje van Katherine NELISSEN, BIOMED
15/3/2017
- Liene, dochtertje van Kristel HERTOOGS, SvM
15/3/2017
- Louis, zoontje van Mathias WIJNANTS, kredietcel CAD
24/3/2017
- Mathis, zoontje van Fabian DI FIORE, EDM
28/3/2017
- Lucy, dochtertje van Koen CUYPERS, BIOMED/REVAL
7/4/2017

Zijn we iemand vergeten?
Geef een seintje aan de
Personeelsdienst!

Het laatste nieuws rond geboortes,
huwelijken en pensioneringen vind je op
www.uhasselt.be/intranet.

WIM DEFERME (INDUSTRIEEL INGENIEUR) OVER *TAST-INGS*

INGENIEUR-VOOR-EEN-DAG

Actie kweekt inspiratie – en dus lees je hier elke editie een ‘good practice’ op vlak van onderwijs of onderzoek.

Deze editie: Wim Deforme (IIW) vertelt over de *TAST-INGS*.

1. WAT IS *TAST-INGS*?

Tijdens *TAST-INGS* komen leerlingen van het laatste jaar middelbaar proeven van het ‘ingenieur-zijn’. In teams van vier bouwen de leerlingen een werkende *Rube Goldbergmachine* (*kettingreactie*). Hiervoor moeten ze verschillende mechanismen achter elkaar schakelen – mechanismen die elk naar een afstudeerrichting van onze opleiding verwijzen.

2. WAAROM DOEN JULLIE DIT?

Als 17-jarige een goede studiekeuze maken, is niet eenvoudig. Het verschil tussen wetenschappen, burgerlijk ingenieur en industrieel ingenieur, tussen een academische of professionele bachelor is voor hen niet altijd even duidelijk. Met deze opdracht geven we hen inzicht in de taken van een industrieel ingenieur.

3. HELPT HET?

We organiseerden *TAST-INGS* dit jaar voor het eerst in deze vorm. Uit een korte bevraging na het event bleek alvast dat de deelnemers duidelijk begrepen hadden wat nu het verschil

tussen die opleidingen is. Of het hen nu ook zal helpen bij de uiteindelijke studiekeuze, moet later natuurlijk blijken.

4. WAT IS DE GROOTSTE UITDAGING?

TAST-INGS vond plaats in de krokusvakantie, de periode waarin je ook meeloopdagen en andere initiatieven hebt voor 17-jarigen. De volgende editie willen we dus graag iets vroeger in het academiejaar plannen, om zo een breder publiek te bereiken – en in ieder geval te voorkomen dat ze ‘botsen’ met andere events.

5. HOE ZIJN DE REACTIES?

Enthousiast. De leerlingen vonden het zeer geslaagd. Je merkte ook dat ze moeilijk te stoppen waren om hun doel – een werkende kettingreactie – te bereiken. Ze namen zelfs geen pauze en werkten tijdens de lunch gewoon door... En ook de docenten die mee de schouders hebben gezet onder *TAST-INGS* waren tevreden.

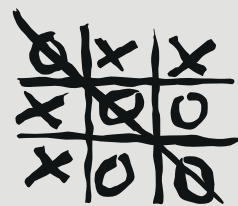

Een filmpje over *TAST-INGS* vind je op www.youtube.com/universiteit Hasselt.

DRIE OP EEN RIJ

DRIE DINGEN OM TE ZIEN/DOEN/KIJKEN/LUISTEREN/...

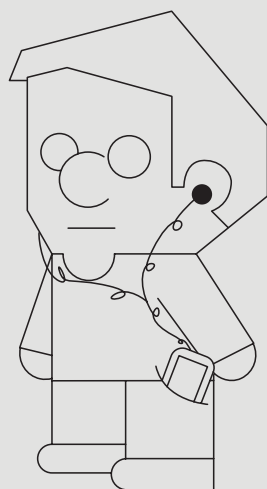

1

FILOSOFISCHE PODCAST MARTHA NUSSBAUM

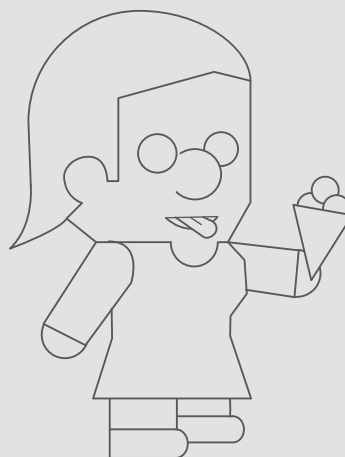
Vorig jaar reikte de UHasselt een eredoctoraat uit aan Martha Nussbaum. Radiozender Klara maakte gebruik van haar bezoek om een filosofische podcast te maken. Nussbaum komt aan bod in de eerste van vier afleveringen. Pieter Thyssen, Peter Singer en Paul Moyaert vervolledigen de reeks. Beluister de podcast *Kant, en klaar!* op de website van Klara.

www.klara.be/kantenklaar

2

BEATS, STUNTS & IJSJES OP DE AGORA

Mei is feestmaand voor de UHasselt! In de week van Dies Natalis trakteert de universiteit studenten en personeel op muziek (door studenten/DJ's), stunts (door het Red Bull MTB & BMX-team) én ijsjes (vers geschept door Horeservi Catering). Tast toe!

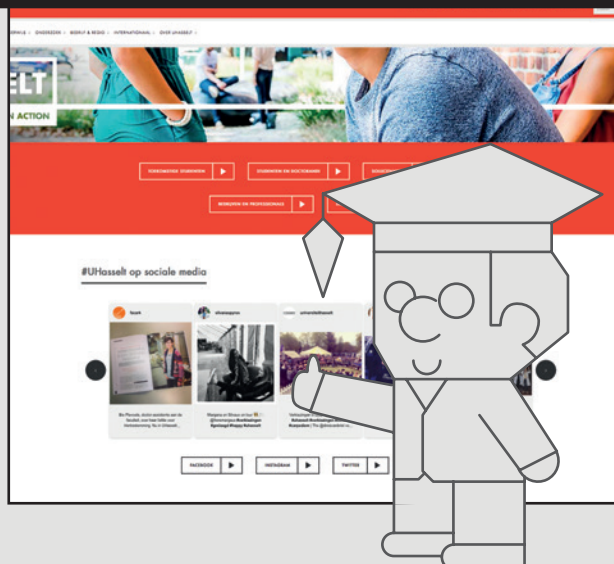
www.uhasselt.be/diesnatalis

3

MAKE-OVER UHASSELT-HOMEPAGE

De UHasselt-homepage kreeg een make-over. Dankzij nieuwe knoppen vinden de verschillende doelgroepen er sneller hun weg. Bovendien krijg je nu ook via de website een overzicht van sociale-mediaberichten met de hashtag #uhasselt. Ga dat zien, ga dat zien!

www.uhasselt.be

MUHAMMAD USMAN EXPLORES THE OPEN INNOVATION PHENOMENON

“I WANT TO HELP BUSINESSES GROW”

Muhammad Usman (Innovation Management research group) takes the elevator with *Nu weet je het!* to answer questions on his research and on his dreams/ambitions/passions...

How would you explain your research to a five-year-old?

I am exploring the open innovation phenomenon, with a particular focus on small and medium-sized enterprises (SMEs). Open innovation is when companies innovate in collaboration with different partners. I conduct interviews with the SME owners or entrepreneurs to have a closer view on their open innovation practices.

Why this research?

SMEs play an increasingly important role in almost any economy. Whether it is jobs creation or bringing new-to-the-world technologies, SMEs are at the forefront of many, if not most, economies. This makes it a topic of great interest to academics and practitioners alike. The research will also give insights to policy makers as they aspire for the advancement of intricate economies of the 21st century.

What is the status of your research?

I plan to finish my research by next year. Until now, I mainly focused on, among other things, understanding the crucial role of the SMEs' entrepreneur in organizing and managing open innovation. The role of the entrepreneur is critical to understand how he/she brings strategic change – be it in the business model, the complex management of network ecosystems or in collaborations with large companies. Over the next few months, I want to compare European SMEs with Asian SMEs with regard to open innovation, and lay out some guidelines for policy makers of both regions to further nurture the innovation performance of SMEs.

What impact do you want your research to generate?

I consider the success of my research as twofold. One is academic: not only publishing my own research but also paving the way for other researchers in this area. The other impact I would like to see is on practitioners – both companies and policy makers – so that my research may contribute in making a meaningful difference, by translating theory into practice.

If you wouldn't be working at UHasselt, where would you be now?

If I wouldn't be working at UHasselt, I would have been at either some other university or in some organization pursuing the same thing.

What did you want to be growing up?

I always wanted to be at a place where I can help businesses grow. My dream job was to work as an intermediary, a consultant.

What are your dreams, professionally?

I would like to work in an intermediary organization – either government or private – to implement the things I have been doing research on. This will help companies, especially small ones, in nurturing the culture of open innovation and being more productive.

Which book/movie/concert would you recommend to colleagues?

For everyone with an interest in doing business or business studies, I would like to recommend reading *Blue Ocean Strategy* by W. Chan Kim and Renee Mauborgne. The book offers unique perspectives for looking at things and finding out-of-the-box solutions. It gives valuable insights and offers a systematic approach of how to make competition irrelevant and explore wider potential of market space.

Who do you nominate for the next Elevator Pitch?

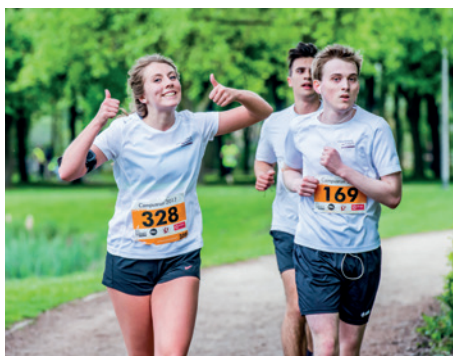
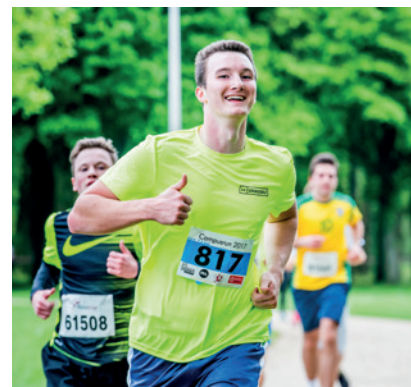
Noémie Aubert Bonn, a doctoral candidate in the research group of Medical and Research Ethics. Her research area seems very interesting and it would be good to know more about that.

BEENTJES LOS TEGEN KANKER

Op 4 mei gooiden meer dan 900 deelnemers de beentjes los tijdens de Campusrun (onder wie ook heel wat UHasselt-collega's). De route ging van Gebouw D, langs PXL en UCLL en de Demer, naar het Kapermolenpark in Hasselt. En ook dit jaar konden sportievelingen weer door de gangen van de universiteit en hogescholen rennen. De opbrengst van de Campusrun gaat als vanouds naar *Iedereen Tegen Kanker*.

BINNENKIJKEN IN HET FIELD RESEARCH CENTRE

“EEN LABO IN DE HEIDE? DAT SPEELTUIN VOOR EEN OND

V.l.n.r. François Rineau, Jan Clerinx, Hanne Vercampt, Jolien Wevers, Jaco Vangronsveld, Thomas Neyens, Ruben Evens en Natalie Been-aerts. Op de foto ontbreken Nele Witters, Wouter Reyns en Natascha Arnauts.

Sinds september 2014 al beschikt de UHasselt met het *Field Research Centre* over een fraai veldstudielabo in het Nationaal Park, op een steenworp van de (in november geopende) *Ecotron Hasselt University*. Maar wat gebeurt daar nu allemaal in die stille Limburgse heide?

Het *Field Research Centre* (dat een beetje op een schoenen-doo's uit hout lijkt) staat in de schaduw van de oude schachtbok, aan toegangspoort Connecterra (in Terhills). Vanop de eerste verdieping heb je een frontaal zicht op de *Ecotron* die – letterlijk – staat de blinken in het zonlicht. *A room with a view*, heet dat.

En dan te denken dat het niet veel scheelde of het FRC had op een heel *andere* plek gestaan. “In eerste instantie lag Molenberg als serieuze optie op tafel, maar uiteindelijk werd het dus het (*gesaneerde red.*) voormalige mijnterrein van Eisdén”, zegt professor Jaco Vangronsveld. “Die samenwerking is overigens goud waard: wij hebben hier de ruimte om ons ding te doen, Ignace Schops en zijn team van het Regionaal Landschap Kempen en Maasland zorgen voor de vertaalslag van wat hier allemaal gebeurt naar het grote publiek. Een win-winsituatie.”

HERSENSPINSEL

De droom van een veldstudielabo is oud. “Een hersenspinsel uit

'S EEN ERZOEKER"

de tijd dat ik zelf nog assistent was", glimlacht Jaco Vangrons-veld. "Toen al trokken we, zelfs tijdens de zomervakantie, met onze studenten naar het Nationaal Park, waar ze meteen aan de slag konden met de theorie. We sliepen trouwens in het nabijgelegen Molenberg. Een permanent labo in de natuur voor onderzoek en stages, dat is steeds blijven sluimeren." En in mei 2011 is hij die droom daadwerkelijk gaan pitchen aan de beleidstop. "Intussen was ook het idee voor de *Ecotron* gegroeid. Een attractiepool om wetenschappers uit binnen- en buitenland aan te trekken én een katalysator voor ons eigen onderzoek bij het CMK. Want er is één rode draad doorheen alle studies die we vandaag binnen het FRC verrichten: de natuur in Limburg – met het veranderende klimaat als globale stressfactor."

De rector, tussen haakjes, liep tijdens die ene vergadering zes jaar geleden meteen warm voor het hele project. "Je had dan ook bijna nergens anders in de wereld zo'n infrastructuur. Alleen in Montpellier was er een *Ecotron*. Bovendien: onderzoek rond de effecten van klimaatverandering op de biodiversiteit is erg

tastbaar", antwoordt Natalie Beenaerts op de vraag wat nu het *ultieme* verkoopargument aan de rector was. Natalie studeerde biologie aan het toenmalige LUC, reisde als mariene biologe voor de VUB naar Afrika en kwam na een tussenstop in Brussel weer in Diepenbeek terecht. "Ik heb er op de dienst Internationalisering gewerkt en ben faculteitssecretaris Wetenschappen geweest. Tot eind 2010. Daarna ben ik dit hele project mee gaan trekken."

Zelf aan onderzoek doen, is er vandaag voor haar niet meer bij. "Ik ben nog copromotor van doctoraatsprojecten en modeer bij de opstart van nieuw onderzoek. Maar verder dan dat gaat het niet meer, neen. Mijn rol is hier vooral: speuren naar kansen voor het FRC. Binnen het CMK, want daar werken heel wat disciplines samen: biologen, economen, juristen, chemici... Maar ook *buiten* het CMK, bij de statistici, informatici en wiskundigen bijvoorbeeld, en – natuurlijk – buiten de universiteit." Mist ze het veld- en labowerk? "Ik houd wel van dat netwerken. Maar ik merk: er is minder ruimte voor diepgang. Van zodra een onderzoek in de diepte gaat, moet ik dan ook afhaken. Omdat ik er simpelweg te weinig van afweet."

SMODDEREN

We zitten intussen op het gelijkvloers, in het 'natte labo' – de plek waar stalen uit het veld binnenkomen. "Hier mogen de wetenschappers en studenten *smodderen*", klinkt het. Tijdens ons bezoek is het hier kraaknet en rustig. Meer bedrijvigheid is er een verdieping hoger. En dat het FRC schotten tussen disciplines weghaalt, merk je ook meteen dáár. Onder de horde (vooral jonge) onderzoekers die we spreken, zijn er vier biologen, één bioloog-van-opleiding/statisticus-van-job en één milieu-econome. Zij pendelen van tijd tot tijd tussen Diepenbeek en Maasmechelen.

Eén van hen is Thomas Neyens (CenStat), die – kort door de bocht gesteld – mee de Limburgse natuur in kaart helpt brengen en analyseren. "Voor mijn onderzoek rond die biodiversiteit in Limburg gebruik ik data van de Limburgse Koepel voor Natuurstudie (LUKONA). Die werden ooit verzameld door vrijwilligers. Wat je dan ziet, is dat ze bijvoorbeeld zijn gaan zoeken naar een bepaalde vogel op plekken waar ze denken dat die vogel voorkomt of ooit neergestreken is – wat kan leiden tot 'overschatting'. Als je als wetenschapper écht wilde achterhalen wat de verspreiding van zo'n dier was, had je tot voor kort een *random sample* nodig. Steekproeven op willekeurig gekozen plaatsen. Zonder zo'n *sample* kreeg je problemen met je statistische analyse. Ik probeer nu technieken te ontwikkelen waarmee je preferentiële *samples* toch kunt analyseren." Thomas zit nog maar sinds oktober 2016 op het project. "Ik ben dus nog niet vaak in het FRC geweest, maar dat zal de komende tijd wel veranderen, vermoed ik."

Even verderop zit Ruben Evens, die in februari volgend jaar zijn onderzoek over de nachtzwaluw bekroond moet zien met een doctoraatstitel. "Het interessante is dat je hier in het Nationaal Park met één grote proefopstelling zit. Het bestaat voor twintig procent uit heide, het is dan ook een van de kerngebieden van de nachtzwaluw. Voor een onderzoeker is dat een speeltuin ►

Natalie Beenaerts.

hè", zegt hij. Vooral in de zomermaanden trekt Ruben (letterlijk) het veld in. "Het is vrij uitzonderlijk dat ik hier in het *Field Research Centre* aan het werk ben, maar het is hier ontzettend rustig. Ideaal om aan je papers te werken. (Licht) En: het uitzicht is hier toch dat tikkeltje leuker dan in Diepenbeek."

PISSEBEDDEN EN EVERZWIJNEN

Het FRC heeft ook zijn eigen 'wetenschapscommunicator': Hanne Vercamp. Tijdens ons bezoek zit ze gebogen over een doos vol... pluche dieren (onder meer een paarse pissebed). "Educatief materiaal", lacht ze. "Via allerlei activiteiten voor scholen en het grote publiek willen we laten zien *wat* we eigenlijk in het Nationaal Park doen. In ons eerste project focussen we op de *Ecotron* – die werkt als een magneet op de mensen."

Jolien Wevers.

Haar vuurdoop beleefde Hanne op *Dag van de Wetenschap*, toen duizenden mensen een kijkje kwamen nemen in het FRC en in de tot de verbeelding sprekende ecosysteemkamers. "Ik merkte dat bezoekers wel geprikkeld waren om terug te komen. De komende tijd gaan we dan ook inzetten op geleide bezoeken. Daarvoor zullen we een beroep doen op de expertise en Rangers van het Nationaal Park Hoge Kempen."

Zelf legde ze met succes een doctoraat af aan de UHasselt. "Het onderzoek op zich mis ik niet, maar het blijft me natuurlijk boeien. Daarom ben ik blij dat ik in mijn huidige job veel met wetenschappers moet overleggen. Want wat we naar buiten brengen, moet juist zijn." Net daarom trok ze, even voor ons gesprek, Ruben Evens aan de mouw om een poster af te toetsen. "Die willen we gebruiken voor een educatief belevingsspel voor leerlingen van de middelbare school waarin ze *zél*f het *hoe* en *waarom* van de *Ecotron* moeten ontdekken. En in één weg laten we hen nadenken over het belang van klimaatonderzoek."

Kersvers is doctoraatsstudente Jolien Wevers, die in oktober aan haar onderzoek rond everzwijnen begon. Naast haar liggen camera's die ze verspreid over het Nationaal Park zal neerpotten. "Ik wil te weten komen hoe menselijke factoren het ruimtelijke gebruik van everzwijnen beïnvloeden. Denk aan jacht of recreatie", legt ze uit. "Ik ben de afgelopen maanden vooral in de weer geweest met onder meer literatuurstudie en het uitschrijven van de protocollen. Da's belangrijk voor goed veldwerk." Wat heeft ze trouwens met everzwijnen? "Tja, ik heb er ook al een bachelorproef over geschreven – aan de UHasselt. Dit doctoraat bouwt daar een beetje op voort." Jolien zit een keer per week in het FRC. "Maar je mag het Nationaal Park gerust mijn thuisbasis noemen, want ik zal hier de komende maanden véél uren doorbrengen."

DATA, LAPTOP, INTERNET

Nele Witters – Joliens (en Rubens) copromotor – is al een aantal jaren betrokken bij het onderzoek dat vandaag binnen het FRC gevoerd wordt. "In m'n eerste FWO-postdocmandaat focuste ik op het Nationaal Park Hoge Kempen. Zo wilde ik onder meer een beter inzicht in de relatie tussen natuur en economie krijgen en de gevolgen van – en grenzen aan – het menselijk handelen op ecosystemen analyseren. Daarover moest ik trouwens intens samenwerken met onder meer de biologen."

In de aanloop naar de effectieve 'inwerkingstelling' van de *Ecotron* is Nele (binnen de onderzoeksgroep Milieueconomie en onder leiding van Robert Malina) druk bezig met de aanvraag van een aantal (Europese) projecten. "Dan gaat het onder meer om onderzoek rond de economische waarde van diensten geleverd door de natuur – denk aan koolstofopslag en waterfiltratie. Maar ook rond de impact van klimaatverandering op de levering van die diensten – en dus op een wijziging in waarde." Belangrijk, want het biedt beleidsmakers wetenschappelijk gefundeerde handvaten bij de ontwikkeling van, bijvoorbeeld, efficiënt heidebeheer onder gewijzigde klimaatomstandigheden.

“Je merkt: wij hebben voldoende aan data, laptop en internet. En als het even kan, een makkelijke stoel met een tafel”, lacht Nele. “Ik kom met andere woorden niet vaak in het FRC, maar wel zo vaak als past. Want het is eens een leuke afwisseling om in zo’n omgeving met je collega’s te komen overleggen. Plus: het is goed om de link met je case niet te verliezen.”

ZICHT OP ECOTRON

François Rineau zit aandachtig te turen naar zijn laptopscherm – het zicht op de *Ecotron Hasselt University* kan hem blijkbaar niet uit z’n concentratie halen. De bodemecoloog heeft de taak om het *Ecotron*-onderzoek op te bouwen, samen met zijn team. “De verwachtingen zijn hooggespannen, maar je werkt hier met een topinfrastructuur én met onderzoekers uit zeer uiteenlopende disciplines en verschillende landen... Daar kun je mee vooruit”, zegt hij. Al is het momenteel, zo vlak voordat de *Ecotron* écht opgestart wordt, wel wat *stressy*. “Dit is allemaal betaald met publiek geld, dus we vinden het enorm belangrijk dat we de samenleving ook nuttige info kunnen teruggeven. We moeten er nu dan ook zéker van zijn dat wat we gaan doen, ook op de beste manier gebeurt. Maar ik ben er gerust op.”

Twee doctoraatsstudenten onder zijn vleugels zijn Wouter Reynolds en Natascha Arnauts. Zij bestuderen de gevolgen van klimaatverandering – droogte, maar ook veranderende concentraties aan zgn. nutriënten – op het ecosysteem van het heidegebied. Wanneer mogen we de eerste onderzoeksresultaten verwachten? François Rineau: “In de bodem zullen we op zéér korte termijn wellicht al wat zien veranderen. Maar om te zien hoe het ecosysteem als *geheel* reageert, heb je toch drie, vier jaar geduld nodig.” Frustrerend, dat lange wachten? “Niet echt. Want om te begrijpen wat er op de lange termijn gebeurt, moeten we ontzettend veel onderzoeken. Wat gebeurt er precies met het bodemleven als periodes van droogte elkaar snel opvolgen? Welk effect heeft klimaatverandering op de koolstofcyclus, fauna, flora en watercyclus?”

Op de vraag of het moeilijk kiezen is tussen Diepenbeek en Maasmechelen, volgt een grijns. “Hand op het hart: moeilijke keuze. In Diepenbeek heb je je studenten en je collega’s. Die zijn ontzettend belangrijk voor je werk, want ze geven je feedback en voeden je met ideeën. Maar *bon*, kijk eens naar waar we hier nu zitten: in dit mooie labo, zo dicht bij de *Ecotron*...” ►

Jaco Vangronsveld.

François Rineau.

TECHNIEK

De hoogste tijd dan om eens in de *Ecotron Hasselt University* te duiken. Ingenieur Jan Clerinx is de enige die een vaste stek heeft in het FRC. "Ik kom enkel nog naar Diepenbeek voor vergaderingen. Toen ik in mei 2015 aan de UHasselt begon te werken, heb ik wel nog enkele maanden op de campus gezeten. Ze waren toen nog volop bezig met de bouw van de *Ecotron*... Vanaf september in datzelfde jaar zit ik fulltime hier."

Jan noemt zichzelf "de link tussen wetenschap en techniek". "Ik moet er vooral voor zorgen dat de onderzoekers hun werk kunnen doen, zodat ze hun wetenschappelijke doelstellingen halen. Dat betekent onder meer: machines en sensoren zó plaatsen en afstellen dat die correct meten. Want het onderzoek zal vooral bestaan uit de analyse van de computerdata die de sensoren genereren." Daarvoor is ook veel overleg met de betrokken onderzoekers nodig. "Voor zo'n experiment moet je toch wel wat dingen uitklaren. Wat is hier technisch mogelijk? Wat meten die sensoren exact? Hoe doen ze dat? Het is belangrijk dat we dat samen bespreken en bekijken wat we kunnen doen." Onderzoekers teleurstellen, daar wil Jan niet van weten. "We zullen altijd proberen om het onderzoek te laten plaatsvinden. Ik ben er tenslotte óók om mee na te denken over oplossingen."

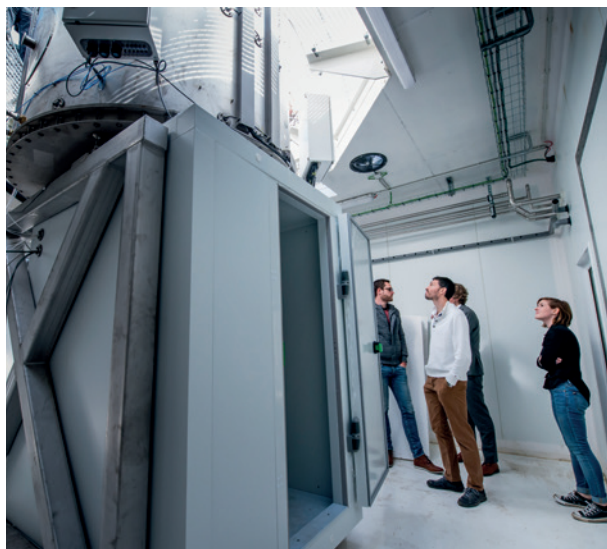

Jan Clerinx.

OP SLOT

In de *Ecotron* wordt nog volop geboord en getimmerd (en het ruikt er ook nog erg 'nieuw'). "Momenteel zijn we bezig met het gasdicht maken – het sluiten – van de twaalf compartimenten (*de ecosysteemkamers, red.*)", zegt Jan terwijl hij ons meeneemt naar de machinekamer. "Daarna gaan die ruimtes slechts één keer per maand open – voor het nemen van stalen of voor onderhoudswerken. Anders ga je er de atmosfeer te zeer verstoren." De machinekamer gaat natuurlijk *nooit* op slot. "Gelukkig, want in deze kamer zie je fysiek dingen gebeuren die je via je computer enkel kunt interpreteren. Je ziet hier méér." Als een sensor stukgaat, moet hij die dan trouwens zélf *fixen*? "Nee", schudt hij het hoofd. "Daarvoor doen we beroep op de bedrijven die de installaties plaatsten."

Waarom heeft Jan destijds trouwens gesolliciteerd voor de ingenieurspositie? "Het sprak me gewoon enorm aan. Onderzoek mee mogelijk maken, dat wilde ik erg graag. Het hoogtechnologische van zo'n installatie vind ik ook boeiend." Terwijl we weer naar buiten wandelen, vragen we hem of hij in zijn hoofd ook nachtmerriescenario's overloopt. "Bwa, alles is netjes afgedekt", luidt het. Ook een stroompanne, om maar iets te noemen? "Ja hoor, ook dán hebben we een noodplan klaar", zegt Jan terwijl hij de deur van de *Ecotron* weer achter zich dichttrekt.

KLANKBORD

Terug naar Jaco Vangronsveld. Want wat vindt hij ervan dat die oude droom, dat hersenspinsel *up and running* is? "Het is allemaal nog relatief snel gegaan. Tussen ons bezoek aan de rector in 2011 en de opening van het *Field Research Centre* zijn er drie jaar gepasseerd... De *Ecotron* is vijf, zes jaar later een feit geworden. Dat toont dat het project ook door de beleidstop gesteund werd – en dat geeft vertrouwen." Als directeur van het CMK zal hij uiteraard nog veel over de vloer komen in het FRC. "Maar ik laat me niet te zeer in met de dagelijkse werking, ik ben eerder een klankbord. Laat de onderzoekers hun ding maar doen en creatief bezig zijn." ■

RECTORAATSGEBOUW 'LAB OVO'

KOEN VANMECHELEN (2016)

Op campussen Diepenbeek en Hasselt staan/hangen/licgen tientallen kunstwerken, elk met een eigen geschiedenis en symboliek. *Nu weet je het!* zoomt elke editie in op één kunstwerk.

Twee ovalen. Op de plaats waar ze elkaar overlappen om een ellips – een *O* – te vormen, explodeert zwartrood in een veelheid van kleuren die overgaan in veren en vormen. Een eruptie die de antropomorfe figuur onder de ovalen naar de achtergrond dringt.

De titel van dit werk (*LAB OVO*) suggereert dat het om twee eivormen gaat. Twee ellipsvormen rond een geboorte. *Ab Ovo* – uit het ei – is een Latijnse uitdrukking die 'vanaf het begin' betekent. Een verwijzing naar het ei als begin van wetenschappelijk, artistiek en filosofisch onderzoek én als begin van het

leven, ook op kosmische schaal. Een Big Bang. Vandaar *LAB* – metaforisch laboratorium, plaats van bevruchting en inspiratie – in plaats van *ab*.

De twee ovalen staan voor twee disciplines die allebei gegrond zijn in de verwondering en die elk op hun manier naar antwoorden zoeken: de wetenschap en de kunst. De *O* van hun ontmoeting bundelt hun focus op de oorsprong, de kern. Samen kunnen ze veel beter dan wat ze in hun uppie willen realiseren: doorgronden wat er, diep achter kleur en vorm, aan de basis ligt van de enorme polymorfe diversiteit die we het leven noemen.

PHILIP SPEELMANS IS HET HART EN DE ZIEL VAN DE ARCHITECTUURBIBLIOTHEEK

“MIJN FAVORIETE BIB? DIE VAN ARCHITECTUUR, NATUURLIJK”

Een zwaai en een groet, doet iedereen goed. Die leuze van Bond Zonder Naam siert het bureau van Philip Speelmans, aan de ingang van de ARK-bibliotheek. “Ik houd eraan om iedereen die hier binnenkomt, goeiedag te zeggen”, zegt hij. “En iedereen die weer naar buiten stapt, moet zich geholpen voelen.” In de zomer van 2018 zal de bibliotheek ondergebracht worden in de *algemene* universiteitsbibliotheek. Maar vooraleer hij verhuist, strikken we Philip nog even in zijn natuurlijke habitat.

“I

k krijg van bezoekers soms de opmerking dat de bibliotheek van de faculteit ARK maar een klein *bibliotheekske* is”, vertelt Philip Speelmans me tijdens een rondleiding. “Maar ze vergeten dat hier enkel boeken en tijdschriften staan over architectuur en interieurarchitectuur.”

Is er dan ook een verschil in taken in vergelijking met andere bibliotheekmedewerkers?

Ik begeleid de studenten echt in hun zoektocht naar info. Studenten die hier komen, zijn meestal niet op zoek naar een specifiek boek, maar naar informatie over een bepaald onderwerp voor een taak of voor hun scriptie. Ze spreken mij aan en ik help hen op weg. Dat is een dienstverlening die de faculteit van mij verwacht. Om mijn job goed te kunnen uitvoeren, moet ik óók op de hoogte zijn van de actuele *topics* in de architectuur, zoals herbestemming, duurzaamheid en toegankelijkheid. Docenten spreken mij soms zelfs aan vooraleer ze hun studenten een taak geven. Zo kan ik bepaalde boeken aan de kant houden, zodat alle studenten ze kunnen raadplegen.

ALS EEN VIS IN HET WATER

Ben je zelf ook geïnteresseerd in architectuur?

Architectuur en de geschiedenis ervan hebben me altijd al geboeid. Ik voel me hier dus als een vis in het water. Nochtans is het nooit in mij opgekomen om zélf (interieur)architectuur te gaan studeren. Ik kom uit een politiek nest en heb een diploma in de politieke wetenschappen/internationale betrekkingen.

Hoe word je dan bibliothecaris aan de UHasselt?

In 1999 ben ik eerder per toeval in het onderwijs terechtgekomen – als campusbeheerder aan het departement Gezondheidszorg van PHL. Daarvoor heb ik twaalf jaar in de privé-sector gewerkt, onder andere voor een politiek studiecentrum en een Zweedse firma. Voor dat bedrijf heb ik ook een jaar in Parijs gewoond en gewerkt. Na het overlijden van mijn vader heb ik in 2009 een sabbatjaar genomen, bij mijn terugkomst aan de PHL kreeg ik een functie in de PHL-bibliotheek. Het toeval wil dat de verantwoordelijke voor de architectuurbibliotheek net op pensioen ging. Ik werd zijn opvolger.

GOOGLE

Ondertussen is de ARK-bibliotheek je natuurlijke biotoop geworden...

Absoluut! Weet je: er komen hier heel wat eerstejaarsstudenten binnen die nog nooit een bibliotheek hebben bezocht. Ik heb die drempel altijd willen verlagen. Daarom kunnen studenten hier pingongpalets en balletjes uitlenen, hun gsm laten opladen of een snoepje meepikken aan de balie. (*Lacht*) Vooral die snoepjes hebben succes – zowel bij studenten als bij de decaan. Het zijn drempelverlagende acties, zodat studenten misschien ook de boekencollectie ontdekken of eens een tijdschrift doorbladeren. Anders gaan ze thuis enkel googlen.

Is Google de grootste concurrent van de bibliotheek?

Waarschijnlijk. Maar sinds enkele jaren geven we een introductiecollege over informatievaardigheden – voor alle faculteiten ►

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.3
Nieuw
(Land)

717.6
Classicisme
Romantiek
(Land)

717.6
Internat
archite
20^e E

717.7
Internat
archite
(Land)

717.7
Internat
archite
(Land)

WIE IS PHILIP SPEELMANS?

- Geboren in 1962.
- Woont in Hasselt.
- Studeerde politieke wetenschappen – Internationale betrekkingen aan de VUB.
- Werkt sinds 2013 aan de UHasselt, daarvoor (sinds 1999) aan de PHL.
- In zijn vrije tijd is hij gids in Parijs, reist hij rond met zijn mobilhome en houdt hij van koken voor vrienden.

of opleidingen die dat wensen. We benadrukken dan dat een Wikipediapagina géén wetenschappelijke bron is maar – net zoals Google – een handig hulpmiddel kan zijn in hun zoektocht naar informatie. We wijzen de studenten er bovendien op dat ze, via de bibliotheekwebsite, toegang kunnen krijgen tot alle wetenschappelijke bronnen die onze universiteit aanbiedt. En dat zijn er heel veel – de UHasselt investeert er écht in.

Hoe ziet de toekomst van de bibliotheek eruit? Dreigt de digitalisering?

Ze zeggen al dertig jaar dat het papieren boek zal verdwijnen. Maar voor (interieur)architectuur is dat zeker niet het geval. Het is in deze opleiding heel belangrijk om schetsen, plannen en foto's op papier te kunnen bekijken, in de juiste kleuren. Bovendien levert het bladeren door tijdschriften en boeken vaak ook inspiratie op. Die ervaring kan je online niet evenaren. Het valt me trouwens op dat architecten nog steeds nieuwe bibliotheekgebouwen ontwerpen met veel plaats voor *echte* boeken. Als de digitalisering van de bibliotheken de toekomst zou zijn, dan zou er enkel een serverruimte nodig zijn...

PARIJS

Bezoek je zelf eigenlijk vaak andere bibliotheken?

Ik zal geen citytrip maken om een bepaalde bibliotheek te bezoeken. Al heb ik in Londen wel bewust de *British Library* bezocht en in Parijs de *Bibliothèque Nationale de France*. Maar dat heeft dan ook weer met de architectuur van die gebouwen te maken...

Heb je dan ook een favoriete bibliotheek?

(Lacht) Ja hoor: deze. We hebben met de collega's ook ooit de universiteitsbibliotheek in Maastricht bezocht. Prachtig! Als je daarvan terugkeert, is dat zoals van Parijs weer naar Hasselt verhuizen.

Parijs heeft een speciale plaats in je hart veroverd...

Als ik Parijs binnenrijd, dan voelt dat inderdaad als thuiskomen. Ik zei het al: toen ik 29 was, kreeg ik er een vaste job aangeboden. Ik zou er voor altijd gaan wonen, maar voor mijn ouders was dat helaas minder evident. Voor hen voelde dat alsof ik naar China zou verhuizen. Dat kon ik hen niet aandoen, dus kwam ik terug naar Hasselt. Nu denk ik nog vaak: *wat als?* Collega's die een trip naar Parijs plannen en op zoek zijn naar leuke tips, mogen me gerust opzoeken in de architectuurbibliotheek. Van harte welkom! ■

KIJKJE IN DE KEUKEN

Altijd al willen weten waar de gerechten in onze campusrestaurants vandaan komen? Op 10 maart ging VLUP een kijkje in de keuken nemen bij Deliva, waar al die gerechten voor huiscateraar Horeservi Catering worden bereid. Tijdens het bezoek toonden de medewerkers hoe ze onze broccolisoepp, konijn met pruimen én chocomousse maakten. Kon natuurlijk niet ontbreken op die rondleiding: een hapje en drankje!

HET CIJFER 2.000

Het aantal infomapjes dat collega's uitdeelden op onze infodagen van 15 februari, 11 maart en 22 april.

VLUP MET ONS MEE!

WORDT VERWACHT

27 augustus 2017	Pretparkbezoek De Efteling
28 september-1 oktober	VLUP-reis Berlijn
3 oktober 2017	Recycleworkshop
27 oktober 2017	VLUP-Quiz
19 november	Sinterklaasfeest
November	Bezoek Sintpaleis
November/december 2017	Daguitstap Luik + bezoek kerstmarkt

IDEEËNBUS

Heb je ook nog een idee, laat het ons dan weten via onze ideeënbbox!

Met pensioen, maar nog steeds geïnteresseerd in onze VLUP-activiteiten? Stuur dan een mailtje naar **esther.stevens@uhasselt.be** en je krijgt alle uitnodigingen in je mailbox!

Voor een overzicht van alle activiteiten, updates en inschrijvingen kan je terecht op www.uhasselt.be/VLUP.

CHACHACHA!

Op 18 april werd de aftrap gegeven voor een zwoele, zomerse reeks Latin Dance, waarbij deelnemers in zeven lessen kennismaken met verschillende Latijns-Amerikaanse dansstijlen. Argentijnse tango, salsa, jive-swing, chachacha... Collega's moesten hun beste beentje voorzetten bij Rudy Maex (Dancestudio 2Enjoy).

PHD STUDENT FARIDA MAMAD (LAW) BEATS THE ODDS

“IN MOZAMBIQUE GIRLS ARE TOLD TO BE QUIET AND PRETTY”

Coming from a rural area in Mozambique, growing up in a humble family and – not to mention – being a girl in a patriarchal society, Farida Mamad has definitely beaten the odds. Since 2014, when she met Professor Petra Foubert (Law), she’s been commuting between UHasselt and Universidade Eduardo Mondlane in Mozambique to work on her PhD. Another twist of fate in the course of Farida’s life? *Nu weet je het!* sat down with her and listened to her remarkable story.

W

hen I ask Farida Mamad why she decided to study law, she smiles. “I’m not sure if I really *chose* to study law. To be honest: I didn’t even know what law was, when I applied for university.”

Social justice, human rights and non-discrimination principles might have been abstract concepts for Farida at the time of her university application. But from a very young age, she experienced discrimination in her own life.

Being raised by a Zimbabwean mother and an Indian father, she was never fully accepted by her father’s family. “My aunt always needed to remind us that we were black”, Farida tells us. “They didn’t consider us as equals. And, at the time, I thought it was legitimate. Up until now, fairer skin is considered more beautiful in Mozambique. I don’t like that concept.” It turned out to be a big influence on her career: “I always felt that, at some point in my life, I had to address this behavior.”

But then again: law never was your first choice...

When I graduated secondary school, all my friends were

getting married and becoming a mother. The idea of going to university was a totally strange thing for me. But some teachers really believed in me and convinced me to apply for university. My father, who owned a small shop, wanted me to go study economics. But my teacher told me that I would have a better chance at getting accepted if I applied for law school. So I did... And I got accepted. I had mixed feelings about it, because I didn’t want to disappoint my father, of course. My extended family gathered, to decide whether I was going to university or not. Because, culturally speaking, that would be a big loss for my parents – it meant that I would *not* get married soon. Nevertheless, my mother was very supportive of me. So my father bought two bus tickets... And off we went to Maputo.

JUDGE

How did you experience university?

I was overwhelmed by the city of Maputo – everything looked so different: people dressed differently, buildings were gigantic. And I got to live in a university building, sharing a room with five other girls. On the first day, I discovered ►

that I was one of 150 law students. Some were already dressing as lawyers and seemed to know everything.

Sounds intimidating...

Very. I was there on a scholarship, failing one subject meant that I would lose everything. So I started to study. When the first test results came in, the Professor asked for me in the classroom: *Who is Farida Mamad*. I was terrified and almost crying. I was scared that I had failed the test. But my grades were so good that the Professor accused me of cheating. I even had to take an oral exam to prove I *really* studied.

When did you get passionate about law?

I ended up being one of the best students in my class. Eventually, I started to really like law and I even became a teacher at the university. But when I finally got my law degree, I stopped dreaming about becoming a Professor. I had a new dream: I wanted to be a judge. Unfortunately, that dream didn't come true.

Why, do you think?

Not because I wasn't good enough, but because I didn't know the right people. Later that year, a woman came to our faculty and told us about social justice. I think, at that moment, I realized what my destiny would be: studying and practicing social justice. I started to understand that there was elitism in my family, in my faculty, in court... Everywhere. Those courses were an answer to what I had been looking for all my life.

Soon a seat in the National Human Rights Council followed...

After I did my LLM on human rights and democratization in Pretoria, South-Africa, my Professor suggested that I should run for the Human Rights Council. I was the youngest woman on the list – and the most voted candidate from civil society. *(Laughter)* But I had no idea how to be a commissioner, it was unbelievable.

INHUMAN

How does your PhD contribute to your fight for human rights in Mozambique?

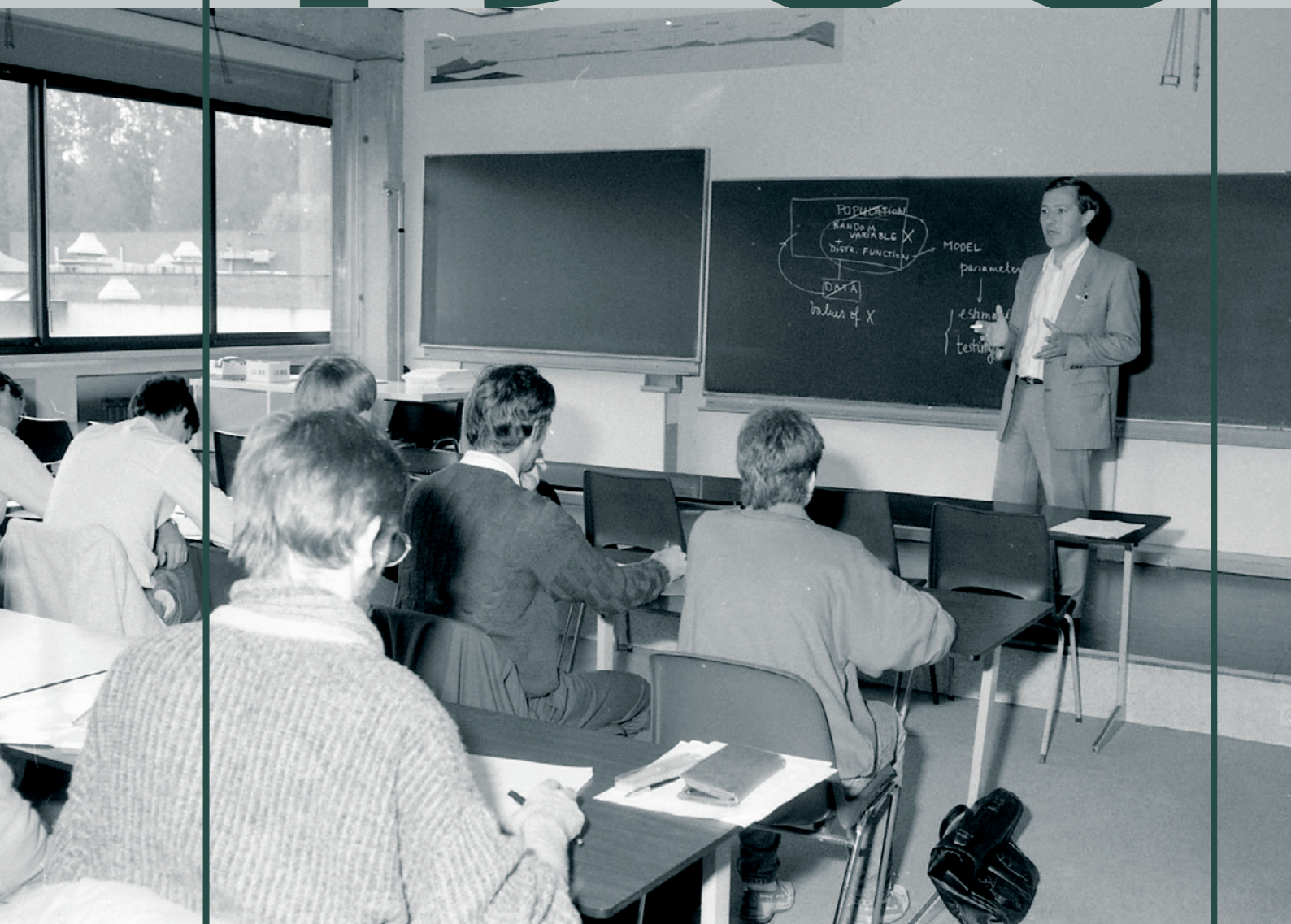
The objectives of my PhD are to examine women's access to social security schemes in Mozambique. They're so vulnerable in our culture. They are taught to be quiet and pretty – *not* to speak up for themselves. They're given away for marriage at a young age, they're a victim of domestic violence and have a high risk of getting hiv/aids. They're even used to pay off family debts. It's an inhuman, degrading situation.

Are things starting to change, do you think?

Things are slowly starting to change for women in Mozambique. Two fatal domestic violence incidents in elite families are actually going to court. It's a sign that women are fighting back. I believe law has two important roles to play in society: it should change attitudes and it should be a way of socialization. So we must take this window of *enculturation* and get people to assimilate to new ideas about human rights and gender equality. I obviously don't like the idea of people having to die for a culture to change, but there's no change without sacrifice. ■

1988

Nu weet je het! grasduint in het grote fotoarchief van de UHasselt. Deze editie: een les biostatistiek anno 1988 (met pen én papier) bij professor Noel Veraverbeke.

QUIRINE SWENNEN (BIOMED) IS VRIJWILLIGER BIJ ACTIE4KIDS

“KINDEREN KUN JE AL GELUKKIG MAKEN MET EEN SCHOENENDOOS VOL OUDE SPULLEN”

In december liet *Actie4Kids*-vrijwilliger Quirine Swennen (BIOMED) schoenendozen vol oude UHasselt-pennen en -notablokjes verschepen naar vluchtelingenkampen in Griekenland (een donatie van de universiteit). Voor de kinderen dáár een wereld van verschil. Intussen heeft ze thuis weer twaalf nieuwe dozen klaarstaan. “Ik kan niet meer stoppen met dozen vullen. Een gezonde verslaving, zeg maar.”

Actie4Kids (een initiatief van de organisatie De Samaritaan) is komen overwaaien uit Nederland. Sinds enkele jaren vertrekken ook vanuit ons land aardig wat schoenendozen vol nuttige spullen naar kinderen die in armoede moeten opgroeien. Een even simpel als geniaal idee. “Elk jaar richten we ons op andere landen. Vorig jaar waren dat Sierra Leone, Pakistan, Roemenië en Togo. We hebben ook schoenendozen gestuurd naar kinderen die in de Griekse vluchtelingenkampen terechtgekomen zijn”, zegt Quirine Swennen.

Kies jij zelf wat je in zo’n schoenendoos stopt?

Enkele spullen zijn verplichte kost. Denk aan pennen, potloden, schriftjes, een gum en kleurpotloden... Dingen die kinderen op school kunnen gebruiken. Of in het geval van kinderen in Afrika: spullen die je moet hebben om naar school te mogen gaan. Ook een tandenborstel, tandpasta, zeep én knuffel zijn een *must*. Maar niets houdt jou tegen om de doos nog op te vullen met andere spulletjes. Zo heb ik al eens een draagzak, kaartspelletje,

puzzel en ballon meegegeven. Ik haak ook veel, dus regelmatig gaat er een zelfgemaakt vriendschapsbandje de doos in.

Is de actie leeftijdsgebonden?

Actie4Kids richt zich op kinderen van 2 tot 12 jaar. Maar je moet een beetje afstemmen, natuurlijk: een jongen van 3 geef je iets anders mee dan een meisje van 11. Ze werken met verschillende leeftijdscategorieën.

BRIEFJE

Hoeveel dozen heb je al naar het buitenland meegestuurd?

Tussen september en december 2016 heb ik twaalf goed gevulde schoenendozen verzonden. Intussen heb ik er alweer twaalf nieuwe klaar staan. Dat klinkt veel, maar mijn buurvrouw heeft er honderd. Zij is nog meer dan ik gepassioneerd door de actie. Ik ben er dan ook dankzij háár ingerold. Tijdens een buurtfeest vertelde ze over *Actie4Kids*. Het raakte me, dus ik ►

ben meteen de zolder gaan opruimen en wat dozen gaan vullen. (Lacht) Nu kan ik er niet meer mee stoppen... Een verslaving? Een gezonde verslaving, zou ik zeggen.

Wat is voor jou de 'trigger' geweest?

Schoendozen vullen met spullen die je toch zou weggooien: het is een kleine moeite, maar je maakt een kind er écht gelukkig mee. Ik heb altijd wel goede doelen gesteund, maar nooit actief. Actie4Kids is erg persoonlijk: je stelt een doos samen voor één kind dat in slechte omstandigheden leeft. Je doet iets goeds, een geweldig gevoel (Lachje) Al ben ik me ervan bewust dat dat goede gevoel ook wat egoïstisch is.

Krijg je eigenlijk reacties van die kinderen?

Op de Actie4Kids-website zijn er foto's en filmpjes, er is ook een blog die ik volg. Wij mogen ook een brief meesturen, waarin we vertellen wie we zijn, waar we wonen, wat onze hobby's zoal zijn. Meestal sturen we dan ook foto's mee... Mijn dochters vinden het geweldig leuk.

Betrek jij je dochters heel erg?

Ze helpen me vaak, ja. Op zolder hebben we een hoekje waar alle dozen en spullen klaar staan. En dan beginnen we dus samen te vullen. Soms komen ze iets tegen – een knuffel bijvoorbeeld – die ze graag zélf willen houden. Dan is de afspraak: dat mag, op voorwaarde dat ze weer iets van zichzelf in de doos stoppen. Actie4Kids maakt hen ervan bewust hoe goed zij het wel hebben. Dat vind ik belangrijk om mee te geven

TANDPASTA

Slorpt Actie4Kids veel van je vrije tijd op?

Elke week ga ik in het dorp wel lege schoendozen oppikken. Ik

check ook alle reclameboekjes, want daar staan prentjes in die je kan gebruiken voor het versieren van de doos. Dan knutselen we een 'dierendoos' of 'autodoos', bijvoorbeeld... Ik spring ook regelmatig binnen bij Action, daar vind je altijd wel wat om mee te geven.

Zijn er ook veel mensen die je een gevulde schoendoos in de handen stoppen?

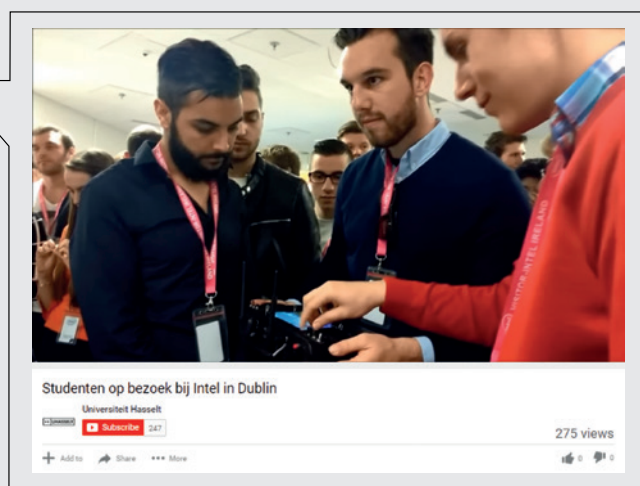
Absoluut. Onlangs nog gaf een collega me zelfs drie volle dozen mee. En ik krijg hier van de BIOMED-collega's ook regelmatig oud speelgoed of oude babykleden. Zelfs van studenten heb ik al gevulde schoendozen gekregen. (Lacht) En mijn tandarts was dan weer zo vriendelijk om me een lading tandpasta te bezorgen. ■

#UHasselt

Een overzicht van de populairste posts op onze sociale-mediakanalen.

Volg nóg meer UHasselt-nieuws via:

[instagram.com/universiteitthasselt](https://www.instagram.com/universiteitthasselt)

[linkedin.com: Universiteit Hasselt \(universiteitspagina\)](https://www.linkedin.com/company/universiteit-hasselt)

[youtube.com/universiteitthasselt](https://www.youtube.com/universiteitthasselt)

[facebook.com/uhasselt](https://www.facebook.com/uhasselt)

twitter.com/uhasselt

www.uhasselt.be

NIEL HENS (CENSTAT) VERKOZEN TOT COVOORZITTER JONGE ACADEMIE

“DISCUSSIËREN WERKT BEVRIJDEND”

Sinds begin april is Niel Hens (CenStat) covoorzitter van de Jonge Academie. Absoluut géén lobbymachine, zo benadrukt hij. Evenmin een geheim genootschap met speciale rituelen. Maar wat dan wél?

“Je hebt in heel de wereld Jonge Academies. Ook in België bestond de nood om onderzoekers en kunstenaars die aan het begin van hun carrière staan, samen te brengen. Daarom werd in 2013, onder de vleugels van de KVAB, een Jonge Academie opgericht”, zegt Niel Hens. Zelf maakt hij sinds 2014 deel uit van de Academie, namens de UHasselt. Ook collega’s Alexander De Becker, Joke Goris, Ann Bessemans, Elke Cloots, Nele Witters en Lodewijk Heylen zijn lid (de drie laatsten sinds maart dit jaar).

Hoe werkt de Jonge Academie precies?

Als Jonge Academie denken we mee na over *issues* waarmee iedere onderzoeker weleens te maken heeft. Publicatiedruk en *work-life balance* zijn natuurlijk bekende thema’s. Maar we hebben verschillende pijlers: internationalisering, wetenschapscommunicatie, kunst en wetenschap, interdisciplinariteit... Daaronder heb je telkens één of meerdere werkgroepen waarin leden reflecteren, standpunten vastleggen, bekijken hoe bepaalde kwesties aangekaart kunnen worden, hoe ze het debat kunnen aanzwengelen... We denken niet alleen kritisch na, we focussen ook op eventuele actie.

En wat kan die ‘actie’ zoal zijn?

Publiceren van opiniestukken, bijvoorbeeld. Maar ook initiatieven als *Citizen Science*, dat we uit de grond stampten met *Eos*. We willen het brede publiek nauwer betrekken bij wetenschap door hen te laten participeren aan onderzoek – en dat vanaf een vroeg stadium. Die *portal* voor burgerwetenschap moet daarbij helpen.

Waar ligt de kracht van de Jonge Academie, denk je?

We hebben géén politieke agenda en zijn géén lobbygroep. Maar je merkt wél dat de politiek naar onze mening vraagt, onlangs nog over de FWO-hervorming. FWO trekt ons trouwens ook zélf aan de mouw voor advies. We nemen dus deel aan

het debat, we zijn een gesprekspartner.

Ambitieuze jonge wolven van verschillende universiteiten in één groep: hoe gaat dat?

De Academie is sinds haar oprichting een *vriendengroep* geworden. Een grote wel, we zijn momenteel met meer dan 70 leden. Maar in een relatief besloten kring discussiëren over wetenschap, kunst en beleid werkt erg bevrijdend. Je kan samen een stap terugzetten, even reflecteren... Erg nuttig.

DUOBAAN

Wat moet je doen om lid te worden?

We lanceren elk jaar een oproep. Geïnteresseerden moeten een cv insturen en een motivatiebrief waarin ze aangeven wat ze kunnen betekenen voor de Academie. Engagement is enorm belangrijk, academische excellentie eveneens. Als je die eerste ronde overleeft, mag je op gesprek komen. Geselecteerde kandidaten mogen vijf jaar in de Jonge Academie zetelen. Ik heb dus nog twee jaar te gaan...

Wat herinner jij je nog van dat toelatingsgesprek?

Enkele weken vóór dat gesprek waren er in de media wat artikelen verschenen, dus we hebben het vooral over wetenschapscommunicatie gehad.

Waarom wilde je eigenlijk toetreden tot de Academie?

Omdat ik wetenschapscommunicatie héél belangrijk vind. Ik zit zelf in de bewuste werkgroep. Als wetenschapper heb je de verantwoordelijkheid om je onderzoek te communiceren naar het publiek. Toegegeven: de balans vinden tussen academische correctheid en verstaanbaarheid voor leken is een uitdaging...

NIET WERELDVREEMD

Sinds april ben je voorzitter. Hoe kwam je op die stoel terecht?

(Lacht) Mijn voorgangers hebben me dat gevraagd. Mijn naam is blijkbaar ergens gevallen tijdens een bestuursvergadering. Nu: ik vind het enorm interessant. In die groep wetenschappers en kunstenaars heb je een enorme dynamiek. Allemaal geëngageerde mensen. Omdat zo’n voorzitterschap heel wat tijd opsloort – en je als wetenschapper ook nog je onderzoek en onderwijs hebt – is het een duobaan. De andere voorzitter is Lieve Van Hoof, classica en postdoc. Een complementair voorzittersteam, dus.

Wat beschouw je als je grootste realisatie binnen de Jonge Academie, tot nog toe?

Er beweegt heel wat in de Jonge Academie. Ik had het al over Citizen Science en over het feit dat we 'het oor' van het FWO hebben. Maar er is ook de gezamenlijke prijs voor wetenschapscommunicatie met de KVAB, de Week van het Weten, MAJA (het magazine van de Jonge Academie, red.)... Initiatieven waar we best trots op zijn.

Wanneer ga jij tevreden kunnen terugblikken?

Als we de dynamiek die er nu is, weten verder te zetten. Er zijn enorm veel uitdagingen, maar het punt is: de eerste generatie Jonge Academieleden staat op vertrekken. Daardoor zullen we van 73 naar 43 leden gaan. Maar al die vraagstukken blijven natuurlijk. Dus we moeten hetzelfde zien te doen met minder leden.

Waarom zou een UHasselt-onderzoeker moeten willen toetreden tot de Jonge Academie?

Omdat er binnen de Academie thema's zijn waar we het nog té weinig over hebben. Welke zoal? De loopbaan van een academicus. Niet alle PhD-studenten kunnen na hun doctoraat aan de slag aan een universiteit. En niet alle postdocs groeien door naar een ZAP-functie. Dan is de vraag: hoe bereid je die jonge mensen zo goed mogelijk voor op de arbeidsmarkt? En hoe maak je bedrijven duidelijk dat ze géén wereldvreemde vogels zijn? Misschien dat jonge collega's zich in dergelijke kwesties wel willen vastbijten...

www.jongeacademie.be

SMALL IS BEAUTIFUL

U kon er niet naast kijken: wij staan op plaats 15. Niet in een ludiek klassement als de *Radio 1 Classics 1000* (Fleetwood Mac met 'Go Your Own Way'). Of de *Klara Top 100* (Camille Saint-Saëns met 'Dance Macabre' – zowel letterlijk als figuurlijk meer dan doodernstig). Maar wel in de prestigieuze ranking van *Times Higher Education*, categorie *Best Small Universities*.

Misschien haalden de uitermate zeldzame zwartkijkers onder ons bij de publicatie van deze rangschikking meewarig de schouders op. Na de reguliere competitie in de *Jupiler Pro League* was dit ook de plek van Royal Excelsior Mouscron. En een mens moet al een optimist tot in de kist zijn om roemend over die club te schrijven. En kleine *universities, so what?* Wij willen toch de grootste zijn?

Edoch, zij dwalen. Bekijk de lijst in detail. Zo staat op plaats 2 de *Ecole Normal Supérieure* in Parijs. *Wat doet een normaalschool op die lijst?*, peinzen dezelfde doemdenkers wellicht opnieuw. Die leiden toch enkel onderwijzers op? Opnieuw een dwaling van formaat. Een blik op de lijst van de alumni spreekt boekdelen. Daarop prijken namen als Raymond Aron, Henri Bergson, Pierre Bourdieu, Léon Blum, Emile Durkheim, Michel Foucault, Jean Jaurès, Georges Pompidou, Simone Weil. Mensen die men allesbehalve kan bestempelen als *deplorables*. En vergeten we zeker niet dat aldaar Jean-Paul Sartre Simone de Beauvoir leerde kennen. En dat ene genaamde Emmanuel Macron tot twee keer toe faalde voor het toegangsexamen tot dit instituut (ondanks de doorgedreven initiatie in de literatuur door zijn lerares). Wegens *trop amoureux*, schreef het in deze materie zeer onderlegde *Paris Match*. Het ongetwijfeld in intellectueel als ander opzicht prikkelend debat over deze interpretatie laten we aan de in deze meer gespecialiseerde *boekskes* over. Wij houden het als academici uiteraard enkel bij de beperkte voorspellende kracht van toegangspoeven.

We bevinden ons dus te midden van schoon gezelschap. En aangezien de ENS door de Franse revolutionairen in 1794 (om precies te zijn: op de 9de *Brumaire* van het jaar III) is opgericht, beschikken we over ruime progressiemarge. Al was het maar omdat we in deze competitie voorafgegaan worden door Koç University en Sabanci University – gesitueerd in Istanbul. Rekening houdende met het ritme waarop het Turkse bewind een kaalslag organiseert in de academische wereld, moeten we dus geen honderden jaren wachten om hogerop door te stoten in deze ordening. In dat opzicht is Erdogan ongewild en ongewenst een objectieve bondgenoot van de UHasselt. Veroorloof mij even deze zijspgong: toch vreemd hoe het kan verkeren. Meer dan tweehonderd jaar geleden richtten de Fransen, met het oog op het consolideren van de republikeinse waarden, universiteiten op. Met dezelfde legitimering worden ze vandaag in Turkije gesloten. Elke weldenkende mens heeft niet meer nodig om te dromen over de wenselijkheid van teletijdachines.

En toch is deze rangorde niet helemaal doordesemd door rozengeur en maneschijn. Iedere instelling die ons de weg naar het podium verspert, telt minder studenten. Sterker: die pikorde is de facto een pleidooi tegen de groei van de UHasselt. Niet meteen de sterkste tegenargumentatie, maar toch het moment om even na te denken over de charmes van kleine universiteiten. Zoals deze: vorig jaar stond onze rectorverkiezing niet in het teken van een achterhaalde tegenstelling tussen de *katholieken* en de *vrijzinnigen* (zoals dit het geval was/is in de grootste universiteit van Vlaanderen). Leefde Jonathan Swift vandaag nog, dan verving hij de strijd in de parabel die Gulliver in 1726 in Lilliput beschreef – tussen het kamp dat een eitje openbrak aan de spitse kant tegen het andere kamp dat het forceren van de bolle kant wilde afdwingen – door déze conflictlijn. En waar bijgevolg de play-offs van de rectorverkiezingen slaapverwekkender zijn dan deze van de Jupiler League. Om het niet te hebben over die andere grote universiteit in de Dijlevallei die ethische waarden hoog in vaandel voert zonder altijd even aanwijsbare navenante impact op verhoudingen tussen professoren en onderzoekers, respectievelijk patiënten.

P.O. Werpont

DE PRIJSVRAAG

Doe mee aan onze prijsvraag en maak kans op een leuk UHasselt-gadget. Winnen was nog nooit zo gemakkelijk, want het juiste antwoord vind je ergens in deze editie... Succes!

Naar wie of wat doet Jolien Wevers onderzoek in het Nationaal Park?

Mail je antwoord vóór 21 augustus naar nieuws@uhasselt.be. Een onschuldige hand beslist over de uiteindelijke winnaar! Die krijgt **Hasseltbonnen ter waarde van 50 euro** mee naar huis.

Brigitte Gielen stond in 2007 voor het eerst namens de UHasselt op de SID-in. **Josiane Hermans** (Studentensecretariaat) had dat goed gelezen en kreeg dus een theelichtsetje van Piet Stockmans mee naar huis.

Gespot

OP DE AGORA

REÛNIE VAN PIONIERS

Op 11 mei bliezen de emeriti van de UHasselt verzamelen op campus Diepenbeek voor een lezing van Vlaams minister Jo Vandeuren (die kwam praten over 'gezond ouder worden'). Het 'Emeriti-Forum' – de vereniging van gepensioneerde ZAP-leden – komt zo'n vier keer per jaar samen voor een lezing. "De ene keer nodigen we een gastspreker uit, een andere keer laten we een collega zelf aan het woord", zeggen em. prof. dr. Jef Raus, em. prof. dr. Jos Wilmots en em. prof. dr. Noel Veraverbeke. "Een ideale gelegenheid om elkaar in een meer informele sfeer te ontmoeten. Onze pensionering is op die manier ook geen eindpunt, maar hoogstens een mijlpaal in onze carrière aan de UHasselt. Leren doe je dan ook levenslang, kennis verwerven stopt nooit."